

ဇော်ဂျီ

(မြန်မာပြန်သည်)

နင်္ဂလားဟဲ့ ချစ်ဒုက္ခ

နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ



နိဗ္ဗာန်သုတ် စာရေးဆရာများနှင့် သူတို့၏ ကဏ္ဍကော်ဝတ္ထုတိုများ

အမှာ စာ

ကမ္ဘာကျော် နိဗ္ဗာန်ပေဆရာ စာရေးဆရာအချို့၏ ဝတ္ထုတိုများကို မြန်မာပြန်ခဲ့ရာတွင် ယနေ့အ ထိ စုစုပေါင်း ၃၄ ပုဒ် ပြီးစီး၍ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၌ ၁၉၇၈ ထိ ထုံပိုင်း ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ။ ယင်း ၃၄ ပုဒ်အနက် ၁၃ ပုဒ်ကို မိုးကြယ်မိုးလား အမည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ၁၂ ပုဒ်ကို လမ်းသစ် အမည် အဖြင့် လည်းကောင်း၊ ထို့နောက် အထက်ပါ ၂၅ ပုဒ်ကိုပင် စုပေါင်း၍ မိုးကြယ်မိုးလား နှင့် လမ်းသစ် အမည်ဖြစ် စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေခဲ့ပါပြီ။ ။ ဤစာအုပ်ပါ ဝတ္ထုကို ၉ ပုဒ်သည် စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေ ရန် ကျန်နေသေးသော ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သဖြင့် ယခု ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ထိုဝတ္ထုတိုများကို မြန်မာပြန်ရာတွင် ဗဟိဒ္ဓအပ ယဉ်ကျေးမှု အမှုအရာချင်း မတူကြသော၊ သဘာဝ တောတောင် ရေမြေချင်း မတူကြသော အချက်များ ၌ မူလ စာရေးဆရာ၏ အာဘော်ကို မထိခိုက်စေဘဲ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်နှင့် သင့်အောင် မြန်မာပြန်ရသည့်အခါ ရှိပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် အများအားဖြင့် တိတိကျကျ ဖြစ်နိုင်သမျှဖြစ်အောင် အားထုတ်ထားပါသည်။ ။ ဖတ်၍ မကောင်းသည် တို့ ကို တွေ့လျှင် မြန်မာပြန်သူ ညံ့သောကြောင့် ဖြစ်ရာသည်။ ။

တစ်ဖန် မူလ စာရေးဆရာ အသီးသီး၏ အကြောင်း အကျဉ်းချုပ်ကိုလည်း ဖော်ပြ၍ ဝတ္ထုတို အသီးသီးအတွက် မြန်မာပြန်သူ၏ မှတ်ချက်များကိုလည်း ဖော်ပြပါသည်။ ။ ဆန္ဒမှာ မူလ စာရေးဆ ရာကို

အကြောင်းပြုလျက် သူ့စာ၌ စိတ်ဝင်စားကြစေလိုသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ မှတ်ချက်ကို အကြောင်းပြုလျက် သူ့စာ၏ ဂုဏ်ကို လွယ်လင့်တကူ ဆင်ခြင်နိုင်ကြစေလိုသောကြောင့် လည်းကောင်း ဖော်ပြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ မှတ်ချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဟုတ်ပြီ၊ မှန်ပြီဟု တစ်ထစ်ချ မယူကြ စေလိုပါ။ စာရှုသူသည် မိမိ၏ ဉာဏ်ဖြင့်လည်း ချိန်ဆရန် ဖြစ်ပါသည်။ ။

မြန်မာ စာဖတ်ပရိသတ်သည် ထိုဝတ္ထုတိုများမှ ရနိုင်သော ရသာနုဘဝန ရသ နှစ်သက်ခြင်း အတွေ့အကြုံနှင့် ခံစားမှုအသိတို့ ကို အကြောင်းပြု၍ လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုတိုများ ၌ ပါသော အဖြစ် အပျက် အကောင်းအဆိုးအမျိုးမျိုးနှင့် လူသဘော လူစရိုက် အကောင်းအဆိုး၊ အမျိုးမျိုးတို့ ကို အကြောင်းပြု၍ လည်းကောင်း မိမိတို့ ၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ သတိ၊ အသိ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်စရာ ရှိပါသည်။ ။ ဤသို့ဖြင့် မစ္စတာ နီမဲ၏ ဆန္ဒနှင့်အညီ လူလောကအပေါ်၌ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ ထားရန် သတိပြုမိကြလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ ။

ဤစာအုပ် ဖြစ်လာအောင် အစစ အရာရာ၌ ကူညီကြသော တက္ကသိုလ်များ ဗဟိုစာကြည့် တိုက်မှူး ဦးသော်ကောင်းကို လည်းကောင်း၊ ဗဟိုစာကြည့်တိုက် ရုံးလက်ထောက် ဦးချစ်ကို လည်းကောင်း၊ မြဝတီပုံနှိပ်တိုက်ကို လည်းကောင်း ကျေးဇူးဥပကာရ တင်ပါကြောင်း။

၁၉၇၉ ခု။

ဇော်ဂျီ

အမေရိကန် ဝတ္ထုဆရာ ဆင်ကလဲယား လူးဝစ်
(၁၈၈၅-၁၉၅၁) Sinclair Lewis (1885-1951)



အမေရိကန် ဝတ္ထုဆရာ လူးဝစ်သည် ၁၈၈၅ ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်၍ ၁၉၅၁ ခုနှစ် အသက် ၆၆ နှစ် အရွယ်တွင် အနိစ္စရောက်သည်။ အသက် ၄၅ အရွယ်တွင် ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် နိုဗဲဆာ အချီးအမြှင့် ခံရသည်။

အဖသည် ဆရာဝန်ဖြစ်၍ အမိသည် ဆရာဝန်၏ သမီး ဖြစ်သည်။ လူးဝစ်သည် ငယ်စဉ်အခါက သူ့ဇာတိဖြစ်သော ဆောက်စင်တာမြို့ငယ်တွင် သူ့အဖ ဆေးကုရာ၌ လိုက်ပါတတ်သည် ဟု ဆိုသည်။ တန်းမြင့်ကျောင်းမှ အောင်သောအခါ ယေးလ်တက္ကသိုလ်၌ ပညာဆက်လက် သင်ကြား သည်။ ၁၉၀၈ ခုနှစ်တွင် ဘွဲ့ရ၍ ကျောင်းမှ ထွက်သည်။ တက္ကသိုလ်၌ စာသင်နေစဉ်း ဆောင်းပါး များကို ရေးလေ့ရှိသည်။ တက္ကသိုလ်

မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်၏ အယ်ဒီတာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို သဘောကျ၍ ဝတ္ထုဆရာ အပ္ပတန် ဆင်ကလဲယား (Upton Sinclair) တည်ထောင်သော ဆိုရှယ်လစ်ကိုလိုနီ၌ ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်ဖူးသည်။

ကျောင်းမှ ထွက်ကတည်းက စာ-နယ်-ဇင်း လောက၌ သာ ကျင်လည်ခဲ့သည်။ နယူးယောက်မြို့၌ အလုပ် လုပ်ဖူးသည်။ ဆန်ဖရန်ဆစ္စကိုမြို့၌ အလုပ်လုပ်ဖူးသည်။ ဝါရှင်တန်မြို့တော် ၌ အလုပ်လုပ်ဖူးသည်။ ထို့နောက် နွားရောင်းသော ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောများ အလုပ်လုပ်ဖူးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လက်ထောက်အယ်ဒီတာ အလုပ်ကို လုပ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သတင်း ထောက်အလုပ်ကို လုပ်သည်။ ဤသို့ ဖြင့် ဆောင်းပါးနှင့် ဝတ္ထုတိုတို့ ကို ကြိုးကြား ကြိုးကြား ရေးသည်။ ထိုအခါကသော် ဖျော်ဖြေမှုသက်သက် စာမျိုးကိုသာ ရေးလေ့ရှိသည်။

၁၉၂၀ ပြည့်နှစ် နောက်ပိုင်းသို့ ရောက်လာသောအခါ သူ့စေတနာ၊ သူ့ဆန္ဒ၊ သူ့အမြင်အတိုင်း ရေးနိုင်လာသည်။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင် သူ ပထမဦးဆုံး ရေးသော ဝတ္ထုရှည် (Main Street) သည် သူမမျှော်လင့်ဘဲ ကျော်စောလာသည်။ စောင်ရေ ငါးသိန်း ပုံနှိပ်ရသည် ဟု အဆိုရှိသည်။ ထို့နောက် ထိုဝတ္ထုမျိုး ဆက်တိုက်လိုလို ထွက်လာသည်။ ထိုဝတ္ထုမျိုးဆိုသည် မှာ အခြားမဟုတ်။ သူ့ဝါဒအမြင်အရ သူ့ခံစားမှုဖြင့် သိလာသော အမေရိကန်အရင်းရှင်ပေါက်စ လူတန်းစားနှင့် ထိုလူတန်းစားလောက၏ အကောင်းအဆိုး အကျိုးအပြစ်တို့ ကို သရုပ်ဖော်နိုင်သော ရသစာပေကို ဆိုလိုသည်။ အယ်ဒီတာအလုပ်၊ သတင်းထောက်အလုပ်တို့ ကို သူ လုပ်စဉ်က ထိုလောကအကြောင်းကို သူ အများကြီး သိခဲ့သည်။ နောက်ထပ် သူသိချင်သေးသည် ကို သိအောင်လည်း ခရီးထွက်လေ့ရှိသည်။ ထို့နောက် စနစ်တကျ မှတ်သား၍ ပြန်လာတတ်သည်။ ထို့နောက် ထိုအကြောင်းတို့ ကို ဝတ္ထုမရေးသေးခင် သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတစ်စုနှင့် စား

ကာ သောက်ကာ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ် သည် ။ ဝတ္ထုကိုစ၍ ရေးသ
ည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မည်သူ၏ အတွေ့ကိုမျှ မခံ၊ ဂူအောင်းရသေ့ကဲ့သို့
နေတတ်သည် ဟု ဆိုသည် ။

သူဝတ္ထုများ တွင် ပါးစပ်က ဘုရား ... ဘုရား၊ လက်က ကိုးရိုးကား
ရား လုပ်နေကြသော အ စိတ်အပိုင်းကို သရော်ရာ၌ အလွန်ပြောင်မြောက်
သည် ဟု ဆိုကြသည် ။ သူ့ဟာသသည် မဟုတ် သည် ကို ဆော်၍ ၊ မ
ဟတ်သည် ကို သရော်တတ်သော ဟာသ ဖြစ်သည် ဟု လည်း ဆိုကြသ
ည် ။ သူ့ ကို စာရိတ္တ ပြုပြင်ရန်ဆန္ဒ တစ်ရွေးသားမျှ မရှိဟု လည်း
ဆိုချင်ကြသည် ။ သို့ရာတွင် အမေရိကန် လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ အစိတ်အပို
င်းတစ်ခု၌ တွေ့ရတတ်သော အပြစ် အနာအဆာတို့ ကိုကား သရုပ် ဖော်
၍ သရော်နိုင်ခဲ့သည် ဟု ဆိုကြသည် ။

* * *

ဆင်ကလဲယား လူးစစ် ၏ သူ့မြို့၊ သူ့အိမ်၊ သူ့ရုံး

(“သူ့မြို့၊ သူ့အိမ်၊ သူ့ရုံး” သည် ယခုတိုင် ကျော်စောသော “ပွဲစားကြီး ဗက်ဗစ်” (Babbitt) ဝတ္ထုမှ နုတ်၍ မြန်မာပြန်သောစာ ဖြစ်သည် ။ ဗက်ဗစ်ဝတ္ထုသည် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကိစ္စ၊ ဘာသာရေးကိစ္စ၊ ကျန်းမာရေးကိစ္စ၊ အချစ်ရေးကိစ္စ၊ ပြည်ရေးပြည်ရာကိစ္စ၊ ရပ်ရေးရွာရေး ကိစ္စတို့တွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားနေသော ပွဲစားဗက်ဗစ်အကြောင်း ဖြစ်သည် ။ ထိုအကြောင်းကို သရုပ်ဖော်ရာတွင် ဗက်ဗစ် ကောင်းပုံကိုသာမက ဗက်ဗစ် မိုက်ပုံ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ် သနားနေတတ်ပုံ၊ ကြွားချင် ဝါ ချင်စိတ်ရှိပုံ၊ သူတစ်ပါးကို နှိမ်ချင်စိတ် ရှိပုံ၊ ယုတ်မာစိတ် ရှိပုံတို့ ကိုပါ ထည့်၍ ဖွဲ့သည် ။ ဗက်ဗစ် ဝတ္ထုသည် ဆုံးမစာတစ်မျိုး ဖြစ်သည် ဟု အဆိုရှိသည် ။ ဗက်ဗစ်၏ သဘာဝ ကို သိရခြင်းသည် ။ ကိုယ့်သဘာဝ ၊ ကိုယ့်သောဋ္ဌေယျတို့ ကို ပြန်မြင်တတ်၍ သတိပြု ဆင်ခြင်စရာ ဖြစ်သည် ဟု လည်း အဆိုရှိသည် ။

ယခု နုတ်ပြထားသောစာတွင် စီးပွားရေးလောက၌ ရှိတတ်သော ပါးပါးနပ်နပ် အမြတ်ကြီး စားပုံကို စက်ဆုပ်စရာဖြစ်အောင် သရုပ်ဖော်ထားသည် ။ ထိုနှင့်အတူ ပွဲစားဗက်ဗစ်၏ လူ့သဘာဝ ကို လည်းကောင်း၊ သူ့မိသားစု၏ သဘာဝ ကိုလည်းကောင်း၊ ရယ်စရာဖြစ်အောင် တစေ့တစောင်း သ ရုပ်ဖော်ထားသေးသည် ကို တွေ့နိုင်သည် ။)

တွင် မြူအထက်၌ ကား မိုးထိုးတိုက် ထိပ်ပိုင်းများ သည် အထင်းသား ပေါ်နေကြပြီ။

မိုးထိုးတိုက်ကြီးများ သည် အခြားမဟုတ်။ စက်မှုထွန်းကားလာ သော ခေတ်သစ်တွင် သံမဏိနှင့်၊ အင်္ဂတေနှင့်၊ ထုံးကျောက် အုတ်နှင့် ဆောက်ထားကြသော ခေတ်မီတိုက်ကြီးများ ဖြစ်သည်။ ကျောက်ထရုံ ကဲ့သို့ ခိုင်၍ ငွေချောင်း ငွေတိုင်ကဲ့သို့ ကြော့ရှင်းသည်။ ။ ထိုမိုးထိုးတိုက်ကြီးများ သည် နယ်စား ပယ်စား မှူးတော် မတ်တော်များ စံပျော်စရာ ရဲတိုက်များ လည်း မဟုတ်။ ဂိုဏ်းအုပ် ဂိုဏ်းချုပ်တို့ သီတင်း သုံးတော်မူရာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများ လည်း မဟုတ်။ ဇင်းနစ်မြို့၏ အလုပ် တိုက်များ သာ ဖြစ်ကြသည်။ ။ ခေတ်သစ် အမေရိကန် စက်မှုလုပ်ငန်း၊ ခေတ်သစ် အမေရိကန် အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းတို့ အတွက် ရုံးအလုပ်လုပ်ရာ အလုပ်တိုက်များ ဖြစ်ကြသည်။ ။

မိုးထိုးတိုက်ကြီးများ ၏ ဝန်းကျင်တွင် ခေတ်အဆက်ဆက်က ဆောက်ခဲ့ကြသော တိုက် ဟောင်းများ ရှိနေကြသေးသည်။ ခေါင်နှစ်ထပ်နှင့်၊ ပျဉ်အုပ်ကြွပ်နှင့် ဆောက်ခဲ့သော အစိုးရစာပို့ တိုက်က ပုံတစ်မျိုး။ အချွန်နှင့်၊ အထွတ်နှင့် ဆောက်ခဲ့သော သင်္ဘောလိုလို အုတ်တိုက်နီနီများက ပုံတစ်မျိုး။ ပြတင်းပေါက်နည်းနည်းနှင့် ဆောက်ခဲ့၍ ကျပ်ခိုးစွဲမည်းနေသော စက်ရုံအသေးစားများက ပုံတစ်မျိုး။ အိမ်ခန်းငှားစားရန် ပျဉ်ခင်းပျဉ်ကာ ဆောက်ခဲ့ကြသော အိမ်အိုအိမ်မင်းတို့ က ပုံတစ်မျိုး။ ဤသို့လျှင် ပုံအမျိုးမျိုး၊ အရွယ်မျိုးမျိုး ရှိနေကြသဖြင့် ဇင်းနစ်မြို့ကို ကြည့်ရသည် မှာ ကိုးရီးကားရား နိုင်လှသည်။ ။ သနားစရာပင် ဖြစ်နေသည်။ ။ သို့ရာတွင် မြင့်မားပြတ်သား အထပ်များ လှသော မိုးထိုး တိုက်ကြီးတို့ ကား ဇင်းနစ်မြို့ လူစည်ကားရပ်ကွက်တွင် ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်နေကြသည်။ ။

ဇင်းနစ်မြို့၏ တစ်ဖက် ဆင်ခြေဖုံးတွင် ကုန်းတန်းတစ်ခု ရှိသည် ။
ထိုကုန်းတန်းကို ပန်းဟေ ဝန် ကုန်းတန်းဟု အမည်မှ ည့်ထားကြသည် ။
ထိုကုန်းတန်းတွင် ခေတ်သစ်လုပ်ငန်းရှင်း သူဌေးသူ ကြွယ်၊ ကုန်သည်
ပွဲစားတို့ ၏ တိုက်သစ် တိုက်ဆန်းတို့ သည် တန်းစီတောက်ပ လှချင်တို
င်း လှနေ ကြသည် ။ ထိုကုန်းတန်းရပ်သည် ရယ်မယ်ပျော်ရွှင်ရာ အရပ်
လည်း ဖြစ်၍ နားအေးပါးအေး၊ အား သစ်မွေးရာ အရပ်လည်း ဖြစ်သည်
။

ဇင်းနစ်မြို့အဝင်တွင် လမ်းကူး ကွန်ကရစ်သံတံတားကြီးတစ်ခု ရှိ
သေးသည် ။ ထိုတံတား ကြီးပေါ်တွင် စက်သံမျှ မကြားရသော
မှန်ကားကြီးတစ်စင်းသည် အပြေးအလွှားမောင်း၍ မြို့ထဲသို့ ဝင်လာသ
ည် ။ ကားထဲတွင် ဇာတ်ကရာမှ ပြန်လာကြသော ဇာတ်သမားများ ပါ
လာကြသည် ။ တံ တားအောက်တွင် တစ်ဖက်မှ ကွေ့ဝင်လာသော မီးရ
ထားသံလမ်း ရှိသေးသည် ။ ထိုနေရာတွင် မီး နီ၊ မီးစိမ်းတို့ ကို ပြထားသ
ည် ။ နယူးယောက် အမြန်ပြေးမီးရထားတစ်စင်းသည် သံလမ်းအတိုင်း
ကွေ့ဝင်လာရာ သံမဏိရထားတွဲနှစ်ဆယ်သည် ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ
တောက်ပစွာနှင့် ပေါ်လာကြ သည် ။

ဇင်းနစ်မြို့ပေါ်၌ ဆိုင်းနေသောမြို့သည် တစ်စတစ်စ ကွဲလာသောအ
ခါ တစ်မျိုးမြင်ရပြန် သည် ။ အလုပ်သမား ငါးထောင်ခန့် အလုပ်လုပ်ကြ
ရာဖြစ်သော စက်ရုံများ အရှေ့တွင် အလုပ်သ မားတို့ သည် နေ့လယ်စာ
သံဘူးကိုယ်စီကိုင်လျက် တန်းစီနေကြသည် ။ အလုပ်တက်အချက်ပေး
ဥ ဩမှုတ်သံကို နားစွင့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဇင်းနစ်မြို့၏ မြို့မျက်နှာ
ဖုံး ဧရာမပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ အဖို့ မှာ စက်ရုံဥဩမှုတ်သံသည် သာယာချို
အေးလှသော ကရဝိတ်သံ၊ ကြိုးကြာသံပင်။

ပန်းဟေဝန်ကုန်းတန်းရှိ တစ်ထပ်တိုက်ပုကလေး တစ်ဆောင်တွင် အိမ်ရှင်ယောက်ျားတစ် ဦးသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာတော့မည်။ ထိုယောက်ျားသည် ပန်းဟေဝန် အရပ်သားတစ်ဦး ဖြစ်၏ ။ သို့ ရာတွင် ဧရာမပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကား မဟုတ်ချေ။ သူ့အမည်သည် ဂျော့ဗက်ဗစ်ဖြစ်၍ ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ် ဤ လ (ဧပြီလ) တွင် သူ့အသက် လေးဆယ့်ခြောက်နှစ် ပြည့်ပြီး။ ဗက်ဗစ်သည် ထောပတ်ထုတ်လုပ် သူလည်း မဟုတ်။ ဖိနပ်ထုတ်လုပ်သူလည်း မဟုတ်။ ကဗျာလင်္ကာ ထုတ်လုပ်သူလည်း မဟုတ်။ စင်စစ်မှာ မည်သည့်ပစ္စည်းကိုမျှ ထုတ်လုပ်သူ မဟုတ်။ သူ့အလုပ်သည် အိမ်များကို အဆမတန် ဈေးတင်၍ ရောင်းရာတွင် စွဲအောင် ရောင်းထုတ်တတ်သော အိမ်ပွဲစားအလုပ် ဖြစ်သည် ။

သူ့ဦးခေါင်းသည် ခပ်ကြီးကြီး။ သူ့အသားရောင်သည် နီဖန်ဖန်။ သူ့ဆံပင်သည် ကောင်း ကောင်းမဖြူသေး။ သို့ရာတွင် ခပ်ပါးပါး။ သူ့နဖူး၌ အရေးအကြောင်းထင်၍ ပါးရေတွန့်ချင်သလို ဖြစ် နေသော်လည်း သူ့မျက်နှာသည် သူ အိပ်နေစဉ်တွင် ကလေးမျက်နှာနှင့် အလွန်တူသည် ။ ကိုယ် လုံးကိုယ်ထည် ဝသည် ၊ ဖိုင့်သည် မဆိုသာ။ သို့ရာတွင် ဆူဆူဖြိုးဖြိုး ဖြစ်၍ ပါးစုန့်ကြီးများ ထွက်နေ ကြသည် ။ တစ်ခါမျှ အလုပ်ကြမ်း မလုပ်ဖူးသော သူ့လက်သည် သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်ရှိ ကာကီရောင် ခြုံ စောင်ပေါ်၌ တွယ်ရာမဲ့ သနားစရာပင်။ သူ့ကို လည်းကောင်း၊ သူ့အိမ်ခန်းကို လည်းကောင်း ကြည့် ရသည် မှာ လိုလေသေးမရှိ၊ လုံးဝဥသံ ပြည့်စုံနေပုံ ရသည် ။ အိမ်ထောင်ကျသည် မှာ ကြာလှပြီဖြစ် သဖြင့် သူ့အဖို့ မှာ လွမ်းပိုအောင် ညှိမင်းလွင် မဖြစ်ချင်တော့ပြီ။ စိတ်ရှူး မထချင်တော့ပြီ။ သို့ရာတွင် နတ်ကိန္နရာကလေးတစ်ကောင်သည် သူ့စိတ်ထဲမှာ အမြဲလိုလို ရှိနေသည် ။ သူ့အိပ်ရာထဲ၌ သူ ယခု နှပ်နေစဉ် ထို နတ်ကိန္နရာကို သူ မြင်နေရသည် ။

သူနတ်ကိန္နရာကို သူ မြင်ခဲ့သည် မှာ ကြာပါပြီ။ သူလို ငါလိုလူ ဗက်
ဗစ်ဟု လည်းကောင်း၊ ပွဲ စားကလေး ဗက်ဗစ်ဟု လည်းကောင်း၊ လူတ
ကာ သူ့ကို ခေါ်တိုင်း ထိုနတ်ကိန္နရာသည် သူ့ဆီသို့ ရောက်လာ၍ စကြာ
သခင် မင်းရွှေစင်သာပါဟု သူ့ကို တိုးတိုးကပ်၍ ပြောလေ့ရှိသည် ။ သူ့မိ
န်းမက လည်းကောင်း၊ သူ့သူငယ်ချင်းများက လည်းကောင်း သူ့နောက်
သို့ တကောက်ကောက်လိုက်၍ သူ့ ကို နားပူနားဆာပြုကြလျှင် သူနတ်
ကိန္နရာသည် သူ့ထံသို့ ရောက်လာတတ်သည် ။ ထိုအခါ ကိုယ် လွတ်ရုန်း
၍ သူနတ်ကိန္နရာနှင့် သူ နေလိုက်သည် ။ ပန်းဟေဝန်ကုန်းတန်းက
ချောင်တစ်ခုသည် သူ့ နတ်ကိန္နရာနှင့်သူ စံရွှင်ပျော်ပါး သူ ကျက်စား
သောနေရာ ဖြစ်သည် ။ ယခုလည်း သူ့အိပ်ရာထဲ၌ သူ နှပ်နေစဉ် သူနတ်
ကိန္နရာသည် သူ့ဆီသို့ ရောက်လာ၍ စကြာသခင် မင်းရွှေစင်သီးချင်းကို
ဆိုပြနေ သည် ။

ထိုသီချင်းကို သူနားထောင်၍ စည်းစိမ်ခံနေတုန်း နွားနို့ပို့ ထရပ်
ကားတစ်စင်းသည် ဆူဆူ ညံညံ ပုလင်းသံ၊ စက်သံပေး၍ အိမ်ဝင်းထဲသို့
ဝင်လာသည် ။ ထိုအခါ သူနတ်ကိန္နရာ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားသဖြင့်
ဗက်ဗစ်သည် ညည်းလိုက်မိသည် ။ ထို့နောက် သူနတ်ကိန္နရာကို သူချော
၍ ခေါ် နေရသည် ။ ထိုအခိုက်၌ ပင် မီးသွေးသမား ရောက်လာ၍ အိမ်
တံခါးကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ထုသည် ။ ထို့နောက် မီးသွေးခဲတို့ ကို ဝေါခ
နဲ သွန်ချခဲ့သည် ။ မီးသွေးခဲ သွန်သံနှင့်အတူ တစ်ဖက်ခြံက ခွေး ဟောင်
သံကလည်း ထန်လိုက်သေးသည် ။ ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား
သဖြင့် ဗက်ဗစ် သည် သူနတ်ကိန္နရာနှင့် ပြန်၍ တွေ့တော့မည်လိုလို ဖြ
စ်သည် ။ ထိုအခိုက်၌ ပင် နေ့စဉ် သတင်းစာ လည်ပို့ ချာတိတ်သည် တ
အားကုန် လေချွန်လျက် ဝင်းထဲသို့ ဝင်လာသည် ။ ထို့နောက် သတင်းစာ
လိပ်ကို တံခါးကြားထဲသို့ ဆောင့်သွင်းခဲ့သည် ။ ထိုအခါ သူနတ်ကိန္နရာ

သည် ထွက်ပြေးရပြန်သည် ။ ဤအကြိမ်တွင် သူဝမ်းထဲ၌ ရစ်တစ်တစ် ဖြစ်လာသည် ။ ထိုအခိုက် ခြံတစ်ဖက်ဆီမှ ဖို့ ဒ်မော်တော် ကား စက်နှိုး သံကို သူ ကြားလာရသည် ။ မော်တော်ကားစက်သည် နီးလာလိုက်၊ ရပ် သွားလိုက် ဖြစ် နေသည် ။ ချုတ်ချုတ် ... အုတ် ... အုတ် ... အုတ် ... ။ ချုတ်ချုတ် ... အုတ် အုတ် ... အုတ် ... ။ ဗက်ဗစ်သည် မော်တော် ကားကို အလွန်မြတ်နိုးသူ ဖြစ်သည် ။ မြတ်နိုးလိုက်သည် မှာ ကိုးကွယ် ထား မတတ် ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် လက်လှည့်သံကောက်ဖြင့် တအား လှည့်၍ စက်နှိုးနေသော အပြင် ကလူကို သူ့အိပ်ရာထဲမှ နေ၍ သူ ကိုယ် ချင်းစာနိုင်သည် ။ ထိုလူ တအားလှည့်၍ စက်နှိုးတိုင်း သူက လည်း သူ့ အိပ်ရာထဲတွင် လိုက်၍ စက်နှိုးနေသည် ။ မနက် စောစောစီးစီး ချမ်းချမ်းတီးတီးထဲတွင် ထို လူ ချွေးပြန်မတတ် ဖြစ် နေသကဲ့သို့ သူလည်း သူ့အိပ်ရာထဲတွင် ချွေးပြန်မတတ် ဖြစ်နေသည် ။ ထို လူ စိတ်မော လူမော ဖြစ် နေသကဲ့သို့ သူလည်း သူ့အိပ်ရာထဲတွင် စိတ်မော လူမော ဖြစ်နေသည် ။ ဖို့ ဒ်မော်တော်ကား သူကောင်းသားကလည်း အလျှော့မပေး ၊ တင်းခံနေသည် ။ ပေတီပေကတ် လုပ် သည့်အခါ လုပ်၍ ဒေါသသည့် အခါ ထ သည် ။ အတန်ကြာသောအခါမှာ မှ ထိုဖို့ ဒ်မော်တော်ကား သည် စက်နှိုးလာ၍ မောင်းထွက်သွားသည် ။ ထိုအခါကျမှ ဗက်ဗစ်လည်း မော်တော်ကား၏ တချုတ် ချုတ် တအုတ်အုတ် ဝဋ် ကျွတ်သွားလေတော့ သည် ။ ချက်ချင်းပင် ပြတင်းပေါက်ကို ကျော်၍ သူ့ခြံ ထဲက သူ့အချစ် တော် သစ်ပင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်သူ ချော သိပ်ပြန်ရာ မေ့ခနဲဖြစ်၍ အိပ်ပျော်သွားသည် ။ ခုနစ်နာရီနှင့် မိနစ် ၂၀ တိတိအချိန်၌ စားပွဲတင်နှိုးစက်နာရီ၏ အ သံကိုကြားခါမှ အိပ်ရာမှ သူ ထတော့သည် ။

ဗက်ဗစ်၏ နှိုးစက်နာရီသည် နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်၊ ကုန်ပစ္စည်း ကြော်ငြာတိုင်း မပါမပြီးသော နာရီအမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ ။ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းက ခေါင်းလောင်းသံကဲ့သို့လည်း မြည်တတ်သည်။ ။ အထိတ်တလန့် ကသော ကမျောလည်း မြည်တတ်သည်။ ။ ထုံပိုင်း ထုံပိုင်းလည်း မြည်တတ်သည်။ ။ ဗက်ဗစ်သည် ထိုသို့သော နာရီမျိုးကသာ သူ့ကို နှိုးလိုက်လျှင် သူ မထဘဲမနေနိုင်။ ထချင်လာ သည်။ ။ သို့ရာတွင် ထ လိုက်သည် နှင့် သူ့ ပွဲစားအလုပ်ကို သူ သတိရလာသဖြင့် သူ စိတ်မောလာ သည်။ ။ သူ့ပွဲစားအလုပ်ကိုသာ သူ စိတ်မောသည် မဟုတ်။ သူ့မိန်းမ၊ သူ့သားသမီးတို့ ကိုလည်း အ လိုမကျ၊ သူ စိတ်မောသည်။ ။ ထိုအခိုက်တွင် တစ်ဖက်ခန်းက သူ့မိန်းမ၏ အသံကို ကြားလိုက်ရ သည်။ ။ “ဂျော်ဂျီရယ် ... ထ ပါတော့လားကွယ်”။ ထိုအသံနှင့်အတူ ကုတ်ဆွဲသံလိုလို၊ ခြစ်ဆွဲသံလိုလို မြည်သော ခေါင်းဖြီးသံကိုပါ သူ ကြားရသည်။ ။

ဗက်ဗစ်သည် ကာကီရောင် ခြုံစောင်ကိုလှပ်၍ ခုတင်ပေါ်၌ ထိုင်လိုက်သည်။ ။ ပွဲနေသော ဆံ ပင်ကို လက်ဖြင့်သပ်ရင်း သူ့ခြေထောက်ကလည်း သူစီးနေကျ ဖိနပ်ပျော့အပြာကို စမ်းစမ်း စမ်းစမ်း ရှာ၍ စွပ်လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် သူ့ခြံထဲသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ။ ပန်းဟေဝန် သူဌေးများ၏ ခြံကဲ့သို့ သူ့ခြံလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဟန်ကျပန်ကျ ဖြစ်နေသည် ကို မြင်သောအခါ သူ ဝမ်းသာသည်။ ။ သူ လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ ဟန်ကျပန်ကျ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး မဟုတ်ပါလော။

သူ့ခြံထဲတွင် သွပ်မိုး သွပ်ကာ မော်တော်ကားရုံတစ်ခုကိုသာ သူ အားမလို အားမရ ဖြစ်နေသေးသည်။ ။ “ဒီကားရုံမျိုးဟာ ခုခေတ် ခုအခါမှာ ဘယ်ခေတ်မီတော့မှာ လဲ ဗက်ဗစ်ရယ်” ဟု တစ်နှစ်လျှင် အကြိမ်ပေါင်း ၃၆၅ ကြိမ်မျှ သူတွေ့မိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

ထိုသို့တွေး၍ ငေးနေရာမှ မြေကျယ်ကျယ်တစ်ခု ဝယ်ပြီးလျှင် မော်တော်ကားရုံ အမြောက်အမြား ဆောက်၍ ငှားစားပါက ကောင်လေမည်လားဟု သူ စိတ်ကူးလိုက်မိသည် ။ ထိုသို့သော စိတ်ကူးမျိုးကို စီးပွားရေးလာဘ်မြင်သည် ၊ စီးပွားရေးအမြင် ရှိသည် ဟု သူ ဆိုချင်သည် ။ ယခု သူ့စိတ်ကူး၌ ပေါ်လာသော စီးပွားရေးအမြင်ကြောင့် သူ့စိတ်သည် တက်ကြွလာသည် ။ သူ့စိတ်တက်ကြွလာသဖြင့် သူ့ကိုယ်လည်း တက်ကြွလာ၍ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်း ကာ ရေချိုးခန်းသို့ သူဝင်လေသည် ။

သူတိုက်အိမ်သည် ပန်းဟေဝန်ကုန်းတန်းက တိုက်အိမ်များကဲ့သို့ ခပ်ငယ်ငယ် ဖြစ်သည် ။ သို့ရာတွင် ရေချိုးခန်းကိုကား အထူးမွမ်းမံထားသည် ။ ရေချိုးခန်းအတွက် ကြွေအစစ်ကိုသာ သုံး သည် ။ စဉ်အစစ်ကိုသာ သုံးသည် ။ ဖိတ်ဖိတ်တောက်သော တန်ဆာပလာတို့ ကိုသာ သုံးသည် ။ မျက်နှာသုတ်ပဝါတင်သော တန်းသည် ဒန်ကွပ်ဖန်ချောင်း ဖြစ်သည် ။ ရေချိုး သံဇလားခွက်သည် အလွန် အရိုး အရပ်ရှည်သော ဂျာမန်စစ်သည် ပင် ချောင်ချောင်ချိချိ တစ်ကိုယ်လုံးစိမ်၍ ရေချိုးနိုင် လောက်အောင် ကျယ်ဝန်းရှည်လျားသည် ။

နံရံကပ်စင်ပေါ်တွင် ရေချိုးခန်းသုံးပစ္စည်း မျိုးစုံလှသည် ။ သွားပွတ်တံဘူးနဲ့ ရောင်စုံသွား ပွတ်တံတို့ သည် ခေတ်မီဆန်းပြား သားသားနားနား။ မုတ်ဆိတ်ရိတ် ဆပ်ပြာခွက်နှင့် ဆပ်ပြာတို့ သည် ခေတ်မီဆန်းပြား သားသားနားနား ကိုယ်ပွတ်ရေမြှုပ်နှင့် ဆေးသေတ္တာ ငယ်တို့ သည် ခေတ်မီ ဆန်းပြား သားသားနားနား။ အားလုံး ခေတ်မီဆန်းပြား သားသားနားနား ချည်းသာ ဖြစ်သည် ။ ခေတ်မီသည် ၊ သားနားလည်ဆိုလျှင် ဗက်ဗစ်၏ အကြိုက်ပင်။ သို့ရာတွင် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်မိသော အခါ ဗက်ဗစ်သည် စိတ်မောစရာနှင့် တိုးနေရသည် ။ “တယ် ... ခက် တာပဲ၊ ဘယ်လို ကလေးတွေလဲ မပြောတတ်တော့ပါဘူး။ သွားတိုက်ဆေးကိုသုံးလျှင်

လီလီဒေါ တစ်မျိုးတည်းသာ သုံးကြပါ လို့ ဆို တာ ပြောလို့ မရဘူး။ ဒါ ဘယ်သူမှ မဟုတ်ဘူး ၊ မိမိရိနာပဲ။ ဒီသွားတိုက်ဆေးဟာဘာဆေး မှန်းမသိ၊ ညာဆေးမှန်း မသိ။ သူတို့ သုံးချင်ရာ သုံးနေကြတာပဲ” ဟု ညည်းလို က်သည် ။

တစ်ဖန် ရေချိုးသံလေးခွက် ခြေရင်းရှိ ခြေသုတ်ဖုံကလည်း တွန့်လိမ့်၍ ရေစိုနေသည် ။ ဟုတ်သည် ။ သူ့သမီး ဗရီနာသည် အလွန်ဆန်းသည် ။ မနက်စောစောစီးစီး ရေချိုးချင်လျှင် ချိုးလိုက် သည် သာ။ ထို့နောက် ဗက်ဗစ်သည် ခြေသုတ်ဖုံကို အနင်းမှားလိုက်သေးသည် ။ ထိုအခါ ချော်လဲ တော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ရာ “တယ် ... ဒီခွေးမကလေး” ဟု ငေါက်လိုက်သည် ။ ငေါက်ရင်း မုတ်ဆိတ် ရိတ် ဆပ်ပြာကိုယူ၍ သူ့ပါးနှစ်ဖက် နှင့် မေးစေ့တို့ ကို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ဖပ်ပြာသုတ်သည် ။

ထို့နောက် မုတ်ဆိတ်လိတ် ဘရိတ်ဓားဖြင့် ပါးပြင်ကြီးကို ဆွဲချလိုက်သည် ။ ဘလိတ်ဓား သည် ခပ်တုံးတုံးဖြစ်နေသဖြင့် သွက်သွက်လက်လက် မပြတ်၊ ဆုတ်ကန်ဆုတ်ကန် လုပ်နေသည် ။ ထို့ကြောင့် ဗက်ဗစ်သည် “တယ် ...” ဟု ညည်းလိုက်ပြန်သည် ။ ထို့နောက် ဘလိတ်ဓားအသစ်ကို ဆေးသေတ္တာငယ်၌ မွှေနှောက်၍ ရှာသည် ။ တော်တော်နှင့် မတွေ့နိုင်။ ဆိုဒါဘိုင်ကာဘိုနိတ်ဘူးဝိုင်း ၏ နောက်နားကို စမ်းမိမှ တွေ့သည် ။

တွေ့သောအခါ သူ့မိန်းမကို သူ အပြစ်တင်ချင်လာသည် ။ “ဘလိတ်ဓားအထုပ်ကို ဘာဖြစ် လို့ ဒီဘူး နောက်နားမှာ ကပ်ထားရတာ လဲ။ အသုံးမကျလိုက်တာကွာ” ဟု မြည်တွန်ရင်း ဘလိတ် ဓားအသစ်မှ ပတ်သော ဆီစိမ်စက္ကူပါးကို မကိုင်ချင် ကိုင်ချင် ကိုင်၍ ခွာသည် ။

ခွာရင်း ကြိမ်ဖန်များ စွာ စဉ်းစား၍ အဖြေရှာခဲ့သော်လည်း ဘယ်အခါကမျှ ပြေလည်ခြင်း မရှိ ခဲ့ဖူးသော ပြဿနာတစ်ရပ်နှင့်

ရင်ဆိုင်နေရပြန်သည်။ ။ ထိုပြဿနာသည် အခြားမဟုတ်၊ ဘလိတ် ဓား အသစ် သုံးတိုင်း ဘလိတ်ဓားအဟောင်း သိမ်းဖို့ နေရာရှာနေရသော ပြဿနာဖြစ်သည်။ ။ အ သိမ်းမတတ်လျှင် ကလေးတွေ လက်ပြန်ကုန်မှာ စိုးရသည်။ ။

ဘလိတ်ဓားအဟောင်းကို ဘယ်နေရာမှာ သိမ်းရမည်နည်း။ စဉ်းစား၍ မရသောအခါ၊ အခါ တိုင်းကကဲ့သို့ပင် နံရပ်ကပ် ဗရိငယ်အပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။ ။ ပစ်တင်ရင်း ဘလိတ်ဓား ဟောင်း လေးငါးဆယ် လောက် ရသောအခါမှာ မှ စု၍ သိမ်းလိုက်မည်ဟု ခပ်လွယ်လွယ် စိတ်အမှတ်သာ ပြုထားလိုက်သည်။ ။

ဤသို့ဖြင့် မုတ်ဆိတ်ရိတ် အခမ်းအနား ပြီးပေပြီ။ မှန်ထဲတွင် သူ့မျက်နှာသည် ချောမွတ် ဝိုင်းစက်လာသည်။ ။ သို့ရာတွင် သူ့မျက်စိထဲသို့ ဖပ်ပြာမြှုပ်သည် ဘယ်က ဝင်မှန်းမသိ၊ ဝင်သွားသဖြင့် မမြင်မကန်း စမ်းနေရပြန်ပြီ။ မမြင်မကန်းနှင့်ပင် အနီးရှိ မျက်နှာသုတ်ပဝါ တစ်ထည်ကို လှမ်း ဆွဲလိုက်သည်။ ။ ဒန်ကွပ်ဖန်ချောင်း၌ သူ့မျက်နှာသုတ်ပဝါလည်း ရှိသည်။ ။ သူ့မိန်းမ မိုင်ရာ၏ မျက်နှာ သုတ်ပဝါလည်း ရှိသည်။ ။ သူ့သမီးအကြီးဆုံး ဗရိနာ၏ မျက်နှာသုတ်ပဝါလည်း ရှိသည်။ ။ သူ့သားအလတ်ကောင် တက်ဒီ၏ မျက်နှာသုတ်ပဝါလည်း ရှိသည်။ ။ သူ့သားအငယ်ဆုံး တင်ကာ၏ မျက်နှာ သုတ်ပဝါလည်း ရှိသည်။ ။ ဧည့်သည် လာလျှင် သုံးဖို့ အဆင်သင့် တန်းတင်ထားသော မျက်နှာသုတ် ပဝါလည်း ရှိသည်။ ။ ခွကျသည် မှာ ဧည့်သည် အတွက်ထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါ တစ်ထည်သာ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ဖြစ်၍ အိမ်သားများ ၏ မျက်နှာသုတ်ပဝါအားလုံးသည် ရေစိုနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ဧည့်သည် အတွက်ထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါသည် အထူးမျက်နှာသုတ်ပဝါ ဖြစ်သည်။ ။ ခေတ်ဆန်သော ဂုဏ်၊ သုခပန်းပွင့်ပုံ ဖော်ထားသော ဂုဏ်၊ ပန်းဟေဝန်

ကုန်းတန်းက သူဌေးသူ ကြွယ်တို့ မြတ်နိုးခြင်းဂုဏ်၊ ထိုဂုဏ်တော်သုံးပါး နှင့် ပြည့်စုံသော မျက်နှာသုတ်ပဝါ ဖြစ်သည်။ ။

ယခုသော် အိမ်သားများ ၏ မျက်နှာသုတ်ပဝါအားလုံးသည် စိုထိုင်း ထိုင်းဖြစ်နေပြီ။ ထို့ ကြောင့် ဗက်ဗစ်သည် တခမ်းတနား သူ ဟန်လုပ် ထားသော ဧည့်သည် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို မ ရှောင်နိုင်၊ ဆွဲသုတ်လိုက်ရ သည် ။ ပါးစပ်ကလည်း “အမေလုပ်သူကအစ တစ်အိမ်လုံး အသုံးမကျ တဲ့ အိမ်ပဲ။ သုံးတာခြောက်သွေ့သွေ့တစ်ထည် လဲထားပါတော့လား။ အ ခုတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး ။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ အသုံးမကျဘူး။ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူမှ ကိုယ်ချင်းစာတရား မရှိဘူး။ ကိုယ့်လိုဘဲ ပြည့်ရင် ပြီးရော။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ရရင် ပြီးရော။

ဒါပဲ၊ ဒါပဲ။ ဘို့တစ်ဘို့ပဲ ထားကြတယ်။ ငါ့မှာ တော့ မယားအတွက် ပူ ရ၊ သားအတွက် ပူရ၊ သမီးအတွက် ပူရ၊ ဒုက္ခများ လိုက်တာ။ ငါ့အိမ်ဟာ ခွေးအိမ်ပဲ၊ ခွေးအိမ်ပဲ” ဟု တဖျစ်တောက် တောက် ပြောဆိုရေရွတ်ပြီး လျှင် မျက်နှာသုတ်ပဝါ ရေစိုအားလုံးကို စုလုံးပြီးနောက် သံဇလားခွက် ကို မဲ၍ မျက်နှာသုတ်ပဝါ ရေစိုအားလုံးကို သံဇလားခွက်ထဲသို့ ဆောင့်ချ လိုက်သည် ။ ဆောင့် လိုက်ရသဖြင့် ဗက်ဗစ်သည် စိတ်ကျေသွားပုံရသ ည် ။ သံဇလားခွက်ကမူ အညံ့မခံ၊ ဆောင့်သံကြီး ကို ပြန်၍ မြည်ပြလိုက် သည် ။

ထိုဆောင့်သံကြောင့် သူ့မိန်းမ မိုင်ရာ ရောက်လာ၍ “ဪ ဂျော်ဂျီရ ယ်၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ တွေကို ကိုယ် လျှော်မလို့ လား၊ မလုပ်ပါနဲ့ ။ ဒီက လုပ်လိုက်မှာ ပေါ့။ အိုး ... ဂျော်ဂျီ ... ဧည့်သည် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ကို ယ် ဆွဲသုတ်လိုက်သလား။ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဂျော်ဂျီရယ်” ဟု အ ပြစ်တင်သံပါပါ မေးလိုက်သည် ။

ဗက်ဗစ် ပြန်ဟောက်လိုက်မည်မှာ သေချာပါသည်။ ။ ဟောက်လည်း
ဟောက်ပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် မှတ်မထားလိုက်မိသဖြင့် ဖော်မပြတော့ပြီ
။

၄

ဗက်ဗစ်၏ မိန်းမ မိုင်ရာသည် အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ်သို့
ရောက်နေပြီ။ သူ့ ယောက်ျား ဗက်ဗစ်ရှေ့တွင် ပျိုစဉ်က ရှက်သလိုလို၊ ရှိ
နိုးသလိုလိုဖြစ်ချင်သော အမူအရာမျိုးသည် ယခု လုံးဝ မရှိတော့ပြီ။ အ
ကျလက်ပြတ်၊ အကျ ခါးခပ်တိုတို ဝတ်ချင်သလို ဝတ်သည်။ ။ အိမ်
ထောင် ကျခဲ့သည် မှာ ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် အပျိုတုန်းကကဲ့သို့ မက်လုံးပြချ
င်သောစိတ် ကုန်နေပုံရသည်။ ။ သူ့ ကို ကြည့်ရသည် မှာ သွေးအားနည်း
နေသော မယ်သီလရင် မျက်နှာသေကလေးနှင့် တူတော့သည်။ ။ အိမ်တွ
င် ဆယ်နှစ်သာရှိသေးသော သူ့သား အထွေးဆုံး တင်ကာ တစ်ဦးသာ သူ
နားမှာ ကပ်၍ ပွတ် သီးပွတ်သပ် နေတတ်သည်။ ။ သို့ရာတွင် မိုင်ရာသ
ည် ရိုးသည်။ ။ သဘောကောင်းသည်။ ။ အိမ်အလုပ် ကျုံးလုပ်သည်။ ။

မျက်နှာသုတ်ပဝါ ရေစိုက်စွ၌ ဆူသူက ဆူသော်လည်း ဝန်ခံသူက ဝ
န်ခံ၍ နောင်အခါ ထိုသို့ မဖြစ်အောင် စီစဉ်ရန်ရှိသည် ဟု သိမြင်လာကြ
သောအခါ ပြေလည်ကျေအေးသွားကြသည်။ ။ ထိုအခါ ဗက်ဗစ်ကပင် “မို
င်ရာရေ ... အချစ်ရေ၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ရုံးသွားရင်ဝတ်ဖို့ အညို
ရောင် အပေါ် အကျနဲ့ အညိုရောင် ဘောင်းဘီ မဟုတ်လား။ ဒီကနေ့ မ
ဝတ်သေးဘဲ နောက်တစ်နေ့မှာ ဝတ်မှ ကောင်းမယ် ထင်တယ်” ဟု တိုင်
ပင်ကြည့်သည်။ ။

“ အင်းလေ ... ကောင်းသားပဲ ”

“ ငါ့လခွေး၊ ကောင်းမှန်းတော့ ငါလည်း အသိသားပဲ။ ဘောင်းဘီက

ပုံပျက်နေတယ်ကွ။ ခေါက်ရိုး လှလှပပဖြစ်အောင် နည်းနည်းဖိပေးဖို့ လိုဦးမယ် ထင်တယ်ကွာ ”

“ အင်း ... အဟုတ်သားပဲ၊ ဟုတ်တာပေါ့ ”

“ နည်းနည်းဖိပေးလိုက်ရင် ကောင်းသွားမှာ ပဲနော် ”

“ ဒါပေါ့၊ ကောင်းသွားမှာ ပေါ့ ”

“ ဟ ... ဟ ... နေဦးဟ၊ အပေါ်အကျ...ကတော့ ဝတ်လို့ အရသေးသားပဲ။ သူ့ကိုတော့ ဖိပေး ဖို့ လိုမယ် မထင်ဘူး ”

“ ဟုတ်တာပေါ့ ”

“ အေး ... ဘောင်းဘီကတော့ ဖိပေးဦးမှ ဖြစ်မယ်။ ကြည့်ပါလား ... ဒီအနားမှာ အကုန်တွန့် ပြီး ပျော့ကျနေတယ် ”

“ မှန်း ဟုတ်တာပေါ့ ”

“ မင်းမလည်း ဟုတ်တာပေါ့နဲ့ ကောင်းသားပဲချည်းပဲ ”

“ ဒီလိုဆို ဟိုလို ဟဝါ ပြုလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား။ အပေါ်အကျ...အတွက် အညှိရောင် ဝတ်လိုက်ရော၊ ဘောင်းဘီအတွက်ကတော့ အပြာရင့်ရောင် တစ်ထည် ရှိသေးသားပဲ။ အဲဒါ ဝတ်သွားပေါ့ ”

“ ဘာကွ၊ ဘာ ... ဘာ။ အပေါ်အကျ...က အညှိရောင်၊ ဘောင်းဘီက အပြာရင့်ရောင်။ ငါ့လ ခွေးမှ ပဲ။ ငါ့ကို ဘာများ မှတ်နေကြတာလဲကွာ။ ဟိုဝတ်စုံက တစ်ထည်၊ ဒီဝတ်စုံက တစ်ထည် တွဲ ဝတ်မှ ဝတ်နိုင်တဲ့ အကောင်စားမျိုး မှတ်နေသလား။ တော်စမ်းပါကွာ ”

“ အင်း ... ဟုတ်တာပေါ့ ”

“ ဘာ ဟုတ်တာပေါ့လဲ၊ မင့်ဟာက ”

“ ဒီလိုဆိုလည်း အပေါ်အကျ...ရော၊ ဘောင်းဘီရော အပြာရင့်ရောင် ဝတ်လိုက်ပေါ့။ အညို ရောင်ဘောင်းဘီ ခေါက်ရိုး ဖိပေးဖို့ ဆိုင်တစ်ဆိုင် မှာ ဝင်အပ်သွားပေါ့ ”

“ အေး ဟုတ်တယ်၊ မင့်အကြံ မဆိုးဘူး။ ကိုင်း အပြာရောင်အကျ...နဲ့ အပြာရောင်ဘောင်းဘီ ကို ဘယ်မှာ ထားသလဲ။ ရှာကွာ၊ ရှာကွာ။ ဟော တွေ့ပြီ၊ တွေ့ပြီ၊ နေတော့ ... နေတော့ ”

၅

ဇင်းနစ်မြို့ လူစည်ကားရပ်ကွက်ရှိ သူ့ရုံးသို့သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဇင်းနစ်မြို့သား ဗက်ဗစ်သည် မြင်မြင်ကရာကို မချီးမွမ်းဘဲ မနေနိုင်၊ ချီးမွမ်းလိုက်သည် ချည်း ဖြစ်သည် ။ ပန်းဟေဝန် ကုန်းတန်းမှာ အဆင်းတွင် တစ်ထပ်တိုက်ပုကလေးများကို မြင်လျှင်လည်း သူ သဘောကျလိုက် သည် ။ ကွေ့ကာလိမ်ကာ ဆင်းလာရသည် ကိုလည်း သူ သဘောကျလိုက်သည် ။ ထို့နောက် မြို့အ ဝင်တွင် စမစ်လမ်းမတစ်လျှောက်၌ ဖွင့်ထားကြသော အုတ်ဝါဝါ၊ မျက်နှာစာ မှန်ကာ ချောကလက် ချိုချ ဉ်ဆိုင်၊ ခဝါ ပင်းမင်းဆိုင်၊ ဘယဆေးဆိုင်များကို မြင်လျှင်လည်း သူ သဘောကျလိုက်သည် ။ ထို့နောက် ၉ ပေလောက် မြင့်သော ရုပ်ရှင်ပုံစတာ ကြော်ငြာ၊ ဆေးတံသောက် ဆေးဘူးကြောငြာ၊ တယ်လကန်ပေါင်ဒါ ကြော်ငြာတို့ ကို မြင်လျှင်လည်း သူ သဘောကျလိုက်သည် ။ ၉ လမ်းထဲမှာ ရှိ နေကြသေးသော သံချေးတက် ဝင်းထရုံကို လည်းကောင်း၊ ရွံကပ်စေးစေးနှင့် မြေညီလမ်းများကို လည်းကောင်း မြင်လျှင်လည်း သူ သဘောကျလိုက်သည် ။

ထို့နောက် လမ်းဘေး သစ်သီးဆိုင်များကို မြင်လျှင်လည်း သူ သဘောကျလိုက်သည် ။ မီးရ ထားလမ်း ရပ်ကွက်တွင် ခြေတံရှည် ရေစည်

စင်မြင့်များကို သူ သဘောကျလိုက်သည်။ ။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ နို့ဆီချက်စက်ရုံ၊ စက္ကူသေတ္တာစက်ရုံ၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းစက်ရုံ၊ မော်တော်ကားစက်ရုံတို့ကို မြင်လျှင်လည်း သူ သဘောကျလိုက်သည်။ ။ မြို့လယ် လူစည်ကား ရပ်ကွက်တွင် လူအသွားအလာ၊ ယာဉ်အသွားအလာ ပြည့်သိပ်ကျပ်ခဲ့ နေသည်ကို မြင်လျှင်လည်း သူသဘောကျလိုက်သည်။ ။ မိုးထိုးတိုက်ကြီးများ၌ ချောမွတ်နေသော ဧရာမ အဝင်တံခါးမကြီးကို မြင်လျှင်လည်း သူ သဘောကျ လိုက်သည်။ ။

ထို့ပြင် ဗက်ဗစ်သည် မည်သည့်အရာကိုမဆို ကြီးလျှင်၊ မြင့်လျှင် ကြိုက်လိုက်သည် ချည်း ဖြစ်သည်။ ။ တောင် ဆိုလျှင်လည်း မိုးထိအောင် မြင့်နေမှ သူ ကြိုက်သည်။ ။ ကျောက်မျက်ရတနာ ဆို လျှင်လည်း အလုံကြီးမှ သူ ကြိုက်သည်။ ။ ချမ်းသာသည် ၊ ကြွယ်ဝသည် ဆိုလျှင်လည်း ဖောင်းကြွ နေမှ သူကြိုက်သည်။ ။ စကားဆိုလျှင်လည်း စကားကြီး စကားကျယ်ကိုမှ သူ ကြိုက်သည်။ ။ ဗက်ဗစ် သည် သူ့ရုံးခန်းရှိရာ လူစည်ကားရပ်ကွက်တွင် မင်တက်မိနေသူကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ။ ငေး၍ ၊ တွေး၍ ၊ အံ့၍ ၊ ဩ၍ ၊ မြောက်နေသူကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ။ ဇင်းနစ်မြို့ကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေသူ ဖြစ်သည်။ ။ သူ့ အဖို့ ဇင်းနစ်သည် ကဗျာတစ်ပုဒ်ပင်။

၆

သူ့ရုံးခန်းတွင် သူ့အလုပ်သည် ပုံသေကားကျ မဟုတ်၊ ဖြစ်သလို လုပ်ရသည်။ ။ ကျပန်းလုပ်ရ သည်။ ။ အိမ်ဝယ်ချင်သူ၊ မြေဝယ်ချင်သူ၊ အိမ်ခန်းငှားချင်သူတို့ ဆီသို့ စာပြန်ရသည်။ ။ ပိုင်ရှင်တို့ နှင့် စကားပြောရသည်။ ။ ရောင်းထုတ်စရာ ရှိသော အိမ်မြေတို့ အတွက် ဆွဲအား များများ ပါသော ကြောငြာကို ရေးရသည်။ ။

ရေချိုးခန်း တွက်လျက်ပါသော အခန်းငါးခန်းကို တစ်လလျှင် ဒေါ်

လာ ၆၀ လောက်နှင့် မရဘူးလားဟု ဈေးဆစ်နေသဖြင့် ပြေလည် ကျေနပ်အောင် ရှင်းရသည်။ ။ ထို့နောက် ပေးစရာငွေမရှိသော အိမ်ငှားများ ထံမှ အခန်းငှားခရအောင် မည်သို့ ချဉ်းကပ်ရလျှင် ကောင်းပါမည်နည်းဟု မေး လာပြန်ရာ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်း ပေးလိုက်ရပြန်သည်။ ။ ဗက်ဗစ်သည် သူတစ်ပါးအကျိုးကို ထိုမျှ ဤမျှ ဆောင်ရွက်သည်။ ။

ထိုသို့လျှင် သူ့ကိုယ်သူ အထင်ရှိနေသည်။ ။ ဗက်ဗစ်၌ ခံယူချက်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ။ ထိုခံယူ ချက်ကြီးသည် အခြားမဟုတ်။ သူ လုပ်ကိုင်နေသော အိမ်ပွဲစား၊ မြေပွဲစားအလုပ်၏ တစ်ခုတည်း သော ပန်းတိုင်သည် ဗက်ဗစ်အတွက် ပွဲခကောင်းကောင်း ရအောင်လုပ်ရမည်ဟူသော ခံယူချက် ကြီး ဖြစ်သည်။ ။ သူ အသင်းဝင်ဖြစ်သော ဗူစတာကလပ်၏ နေ့လယ်စာ ထမင်းစားပွဲများ ၌ လည်း ကောင်း၊ နှစ်ပတ်လည်မိတ်ဆုံ ညစာထမင်းစားပွဲများ ၌ လည်းကောင်း ထမင်းစားပွဲမိန့်ခွန်း ပြောကြ သည့်အခါ သူ ဝင်ပြောလေ့ ရှိသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ ပရဟိတ တရားအကြောင်းကို သူ တွင် တွင် ကြီး ထည့်၍ ပြောသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ ပရဟိတ တရားအကြောင်းကို သူ တွင် တွင် ကြီး ထည့်၍ ပြောသည်။ ။

တစ်ခါတစ်ရံ ထိုတရား၊ ထိုမဟာတာဝန်တို့ ကို ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက် ဆောင်ရွက်ခြင်း ရှိသော ပွဲစားသည် လောကတ္ထစရိယ လောကအကျိုးကို ဆောင်သော ထိပ်တန်းပွဲစား ဖြစ်သည် ဟု သူ တွင် တွင် ကြီး ထည့်၍ ပြောသည်။ ။ တရားမစောင့်သော ပွဲစားသည် အသပြာပွဲစား၊ ကျားငှား စဉ်းလဲ ပွဲစား၊ စားဖားဗိုက်ရွဲ ပွဲစားဖြစ်သည် ဟု သူ တွင် တွင် ကြီးထည့်၍ ပြောသည်။ ။ ထိုအခါ ဗက် ဗစ်သည် သူ့အလုပ်အတွက် ကြော်ငြာများများ ရလိုက်သည်။ ။ သူ့ကို ယုံကြည်စိတ်ချသူဦးရေ တိုးလာသည်။ ။

ထိုစကားသည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် ထိုတရားတို့ သည် သူ့ပါးစပ်ဖျား တရားတို့ သာ ဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော သူ့လက်အဖို့ မှာ ထို တရားတို့ ကြောင့် ပွဲခ မရ မဖြစ်စေရ။ ရသာ၍ ယူလျှင် အပြစ်မဖြစ်နိုင် ဟု သူ ယူဆသေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယတ်သူ ရိုး၍ အိုးတိုးအတ၊ နတတဖြစ် လျှင် ဈေးနှစ်ဆတင် မတောင်းဘဲ မနေရ။ တောင်းသာ၍ တောင်းပါက အပြစ်မဖြစ်နိုင်ဟု သူ ယူဆ သေးသောကြောင့်လည်း ဖြစ် သည်။

ဤနေ့နံနက် ၁၁ နာရီအချိန် သူ့ရုံးခန်းတွင် သူတစ်ပါးအကျိုးကို ဆောင်ပါသည် ဟု ဆို သော ကိစ္စတစ်ခု၌ အိမ်ပွဲစား မြေပွဲစား ဗက်ဗစ် သည် မည်မျှ ပြောင်မြောက်လိုက်သည် ကို မြင်ရပါ တော့မည်။ မြေရောင်းချင်သူ လိုင်တီဆိုသူနှင့် မြေဝယ်ချင်သူ ပါဒီ ဆိုသူတို့ သည် ဗက်ဗစ် အ လုပ်စားပွဲသို့ မကြာမီ ရောက်လာကြပါတော့မည်။

၇

လိုင်တီ ဆိုသူသည် ဇင်းနစ်မြို့တွင် ငွေထုပ်ပိုက်၍ မြေကစားနေသူ ဖြစ်သည်။ မြေအတွက် ဖြစ်စေ၊ အိမ်အတွက်ဖြစ်စေ ဈေးကစားတော့မည် ကြံလျှင် ရှေးဦးစွာ သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ကို ကပ်၍ ပေါင်းသည်။ ဘဏ်သမားကို လည်းကောင်း၊ ရွှေနေကို လည်းကောင်း၊ ဗိသုကာကို လည်း ကောင်း၊ ကန်ထရိုက်သမားကို လည်းကောင်း ကပ်ပေါင်း၍ စုံစမ်းတတ်သည်။ ယုတ်စွအဆုံး သက် ဆိုင်ရာ စာရေးစာချီ၊ လက်ရေးတို စာရေးမ၊ ရုံးစေတို့ ထံမှ သူ သိချင်သော အချက်အလက်တို့ ကို ရ အောင် သူ လုပ်တတ်သည်။

လိုင်တီသည် အင်မတန် အကြံပိုင်သူ ဖြစ်သည်။ အကြံပိုင်ပိုင် ဈေးကစားရာရှိ၍ ကစား သောအခါ တောက်တိုမည်ရ အသေးအဖွဲ့တို့ ကို

ကိုယ်တိုင်လုပ်သူ မဟုတ်။ သူတစ်ပါးကို အလုပ် ခိုင်း၍ ကိုယ်တိုင်ကမူ ဘေးမှာ ထိုင်လျက် ချက်ကောင်းကို ရှာတတ်သူဖြစ်သည် ။ ထို့ပြင် ရစရာရှိသော အခါ၌ လည်း အနည်းဆုံး အမြတ်ငွေရာခိုင်နှုန်း သုံးလေးဆယ်လောက်ရမှ ကျေနပ်ချင်သူ ဖြစ်သည် ။

အရပ် ပုပုပျပ်ပျပ် ဖြစ်သည် ။ ဆံပင်ခွေလိပ်နှင့် ဖြစ်သည် ။ သူ့အကျယ်သည် မည်မျှပင် အချိုး အစားကျ၍ ပုံကောင်းပုံလှ ဖြစ်သော်လည်း သူဝတ်လိုလျှင် ဖိုးရိုးဖားရားချည်း ဖြစ်သည် ။ သူ့မျက် ခမ်းအောက်တွင် ပ စောက်ပုံ အခွက်ကလေးနှစ်ခု ရှိသည် ။ ဒေါ်လာပြားရာ ထင် နေသကဲ့သို့ ဖြစ် သည် ။

လိုင်တီသည် ပွဲစားဗက်ဗစ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချသူ ဖြစ်သည် ။ ဗက်ဗစ်၏ သတိတမန်၊ ဉာဏ် မြေကတုတ်၊ ပညာစွမ်း ချွန်းကဲ့သို့ အုပ်တတ်သော ခြေလှမ်းကို သဘောကျသည် ။ ထို့ကြောင့် သူ ဈေးကစားချင်သောအခါတိုင်း ဗက်ဗစ်ကိုသာ ပွဲခပေး၍ ခိုင်းသည် ။ ဤနေ့နံနက် ဗက်ဗစ်၏ ပွဲရုံရုံး ခန်း၌ အရောင်းအဝယ် ကိစ္စတစ်ခုအတွက် စကားဆိုကြ၍ ပွဲပြတ်ခဲ့ဖူးသည် ကို ပြန်ပြောရလျှင် အစ က စ၍ ပြောမှ ဖြစ်မည်။

၈

တိုးချဲ့နေသော ဇင်းနစ်မြို့ နယ်နိမိတ်အတွင်းတွင် ရှေ့အဖို့ ၌ တိုး၍ စည်ကားလာမည်လား၊ ခြောက်ကပ်ကပ် ဖြစ်သွားမည်လားဟု မမှန်းတတ်အောင် မရေမရာ ဖြစ်နေသေးသော လင်တန် ခေါ် မြို့ဆင်ခြေဖုံး ကွက်သစ်တစ်ခု ရှိသည် ။ ထိုကွက်သစ် တစ်နေရာရှိ ပါဒီ ဆိုသူသည် ချို့ချည်ကုန် သေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ထပ်၍ ဖွင့်ချင်သေးသည် ။ ထိုသတင်းကို လွန်ခဲ့သော ၆ လလောက်က ဗက် ဗစ် ရခဲ့သည် ။

ထို့ကြောင့် ဗက်ဗစ်သည် ထိုအခါကပင် ပါဒီ၏ ချို့ချည်ဆိုင်နှင့် ကပ်

လျက်ရှိသော မြေကွက် အကြောင်းကို စုံစမ်းခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ထိုမြေကွက် နှင့်တကွ မြေကွက်ပေါ်ရှိ ပျဉ်ထောင်အိမ်သည် ပါဒီ ပိုင် မဟုတ်ဟု သိခဲ့သည် ။ ထိုအသိရှိသော ဗက်ဗစ်သည် ချင်ချင်း လိုင်တီဆီသို့ သွား၍ ထိုမြေ ကွက်နှင့်အိမ်ကို ပိုင်ရှင်ထံမှ အဝယ်ခိုင်းသည် ။

ရာဇတ်တို့ က ထိုရပ်ကွက်အတွင်း အိမ်ခန်းငှားခ စသည် တို့ ကို တွက်ချက်၍ ဒေါ်လာကိုး ထောင်လောက် တန်သည် ဟု အဖိုးဖြတ်သော်လည်း ပိုင်ရှင်အား ဒေါ်လာသောင်းတစ်ထောင်ပေး၍ မြန်မြန်ထက်ထက် ဝယ်လိုက်ရန် လိုင်တီကို တိုက်တွန်းသည် ။

ဗက်ဗစ်က ရှင်းပြသည် မှာ ယခုအခါတွင် လင်တန်ရပ်ကွက်သည် သေးသေးသိမ်သိမ် ဖြစ် နေသေး၍ အိမ်ခန်းခ နည်းသေးသော်လည်း မကြာခင် တစ်နေ့၌ ဈေးကောင်းလာနိုင်စရာရှိ ကြောင်း၊ ဘေးချင်းကပ် မြေကွက်ကို လိုချင်နေသော ချိုချဉ်ဆိုင်ရှင် ပါဒီသည် မိမိတို့ ၏ ကြိုက်ဈေး ကို ပေးလာရမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည် ။

ထို့ပြင် အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းတွင် ထိုသို့သော စိတ်ကူးမျိုး ရှိသင့်သည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို စိတ်ကူးမျိုးကို စီးပွားရေးအမြင်ဟု ခေါ်ကြကြောင်း ထပ်လောင်း၍ လည်း ရှင်းပြလိုက်သည် ။ ထို့ နောက် လိုင်တီကို အတင်းဝယ်ခိုင်းသည် ။ ငွေထုပ်ပိုက်၍ ဈေးကစားချင်သော လိုင်တီကလည်း မဆိုင်းမတွ ဝယ်လိုက်သည် ။

ဝယ်ပြီး၍ လိုင်တီ၏ လက်တွင်းသို့ မြေကွက် ရောက်လာသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗက်ဗစ် သည် မြေကွက်နှင့် မြေကွက်ပေါ်ရှိ ပျဉ်ထောင်အိမ်အတွက် လိုင်တီ၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်လာသည် ။ ထိုအခါ ဗက်ဗစ်သည် လိုင်တီ၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နှင့် မြေကွက်ပေါ်ရှိ ပျဉ်ထောင်အိမ်အတွက် အိမ်ငှားခကို ချက်ချင်း မြှင့်တင်လိုက်သည် ။ မူလ

အိမ်ငှားသည် ဒေါအပ္ပကြီးပွဲ၌ စိတ်ပေါက်ပေါက်ရှိတိုင်း အယုတ္တ၊ အနတ္တ စုံနေအောင် ဗက်ဗစ်ကို ဆဲဆိုရေရွတ်လေတော့ သည် ။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ ဗက်ဗစ် မြှင့်တင်လိုက်သော အိမ်ငှားခကို ပေးလိုက်ရရှာသည် ။

၉

၆ လ ကုန်ခါနီး လောက်တွင် ချိုချင်ဆိုင်ရှင် ပါဒီသည် အခြေအနေကို အကခတ်၍ မိမိ၏ ဆိုင်နှင့် ကပ်လျက်ဖြစ်သော မြေကွက်ကို လိုချင်လာသည် ။ ပါဒီသည် လွန်ခဲ့သော ၆ လက မဝယ် ခဲ့မိသဖြင့် လိုင်တီ ယခင်ပေးခဲ့သော ဈေးအပြင် ဒေါ်လာတစ်သောင်း ထပ်လောင်း၍ ပေးရတော့ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည် ။

ထိုတစ်သောင်းသည် မည်သူ့အိတ်ထဲသို့ ရောက်မည်နည်း။ ဈေးကစားသမား လိုင်တီ၏ အိတ်ထဲသို့ ရောက်ရမည်ပင်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် စီးပွားရေးအမြင်ရှိသည် ဟု ကျော်စော သော ပွဲစားဗက်ဗစ်ကို လိုင်တီက ပွဲခပေး၍ ခိုင်းသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ သက်ဆိုင်ရာကိစ္စတွင် သက်ဆိုင်ရာ ပြောကွက်ဆိုကွက်တို့ ကို သိတော် မူတတ်ထသော၊ သက်ဆိုင်ရာ စကားအထိုးအနှက် အရှောင်အတိမ်း နည်းပရိယာယ်စုံ၌ ကျွမ်းကျင်တော် မူတတ်ထသော၊ သက်ဆိုင်ရာ အခြေအနေကို ဖန်တီးတော်မူတတ်ထသော၊ ဈေးချိုးခြင်း၊ ဈေးမြှင့်ခြင်း အရာ၌ လည်းကောင်း၊ အရောင်း အဝယ် စိတ္တဗေဒ၌ လည်းကောင်း နောကျေတော် မူတတ်ထသော ပွဲစားကြီး ဗက်ဗစ်ကို ပွဲခပေး၍ ခိုင်းသောကြောင့် ဖြစ်သည် ဟူသတတ်။

၁၁ နာရီအချိန်တွင် ဗက်ဗစ်၏ ပွဲရုံ ရုံးခန်း၌ လိုင်တီ၊ ပါဒီ၊ ဗက်ဗစ်တို့ သုံးဦးသည် မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ထိုင်ကြတော့မည်။

ဈေးကစားသမား လိုင်တီသည် ဗက်ဗစ်၏ ရုံးခန်းသို့ ခပ်စောစောက ပင် ဝမ်းသာအားရ ရောက်လာ၏။ ဤနံနက်တွင် ဗက်ဗစ်ကို သူ သိပ်ချစ်နေသည်။ နှာခေါင်းရှည်ရှည်၊ သိက္ခာရှိရှိ ချို ချဉ်ဆိုင်ရှင် ပါဒီကမူကား ဗက်ဗစ်ကို သိပ်ဂရုမထား။ စိုက်လိုက်မတ်တတ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ဗက်ဗစ်သည် ပါဒီကို ရုံခန်းအဝမှ နေ၍ ဆီးကြိုသည်။ “အစ်ကိုကြီး ပါဒီခင်ဗျာ ... ဒီဘက်ကို ကြွပါ၊ ကြွပါ” ဟု ပီယဝါစာ ချိုသော စကားကို ဆိုသည်။

ဆေးပြင်းလိပ် ဝဝတုတ်တုတ် တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ တည်သည်။ အားနာလောက်အောင် ပြော၍ တည်သည်။ ထို့နောက် ပါဒီ ထိုင်မည့် ကုလားထိုင်ကို နှစ်လက်မလောက် ရှေ့တိုးလိုက်၊ သုံးလက်မလောက် နောက်ဆုတ်လိုက်ပြုကာ တရိုတသေ ပြင်ပေး၊ ရွှေ့ပေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် မိသားစုသဘော၊ ရင်းနှီးသော သဘောကို ဗက်ဗစ် ဆောင်လိုက်သည် မဟုတ်ပါ လော။ ထို့နောက် ဗက်ဗစ်သည် သူ့စားပွဲနောက်သို့ ပြန်လာ၍ ပွဲစားရာဇပလ္လင်၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သကာလ ဆွေးနွေးပွဲကို စ ပါလေတော့သည်။ ဆွေးနွေးပွဲတွင် ပြောတိုင်း ဆိုတိုင်း၌ ဗက်ဗစ်သည် အမြဲပြီး၍ ပြောခြင်း ဆိုခြင်း အမှုကိုပြုသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အမဲဖြစ်သော သနားစရာ ပါဒီနှင့် ပြော ဆိုသောအခါ၌ မူကား သူ့အပြီးအောက်တွင် သူ့အသံကို မာထားတတ်သည်။

“ကဲ ... အစ်ကိုကြီး ပါဒီ၊ ကျွန်တော် တစ်ဆိတ်ကလေး ရှင်းပြပါရစေ။ အဖြစ်မှန်က ဒီလိုပါ ခင်ဗျာ။ ခက်နေတာက အမဲသားဆိုင်ရှင် တချို့ဟာ ဒီမြေကွက်ကို လိုချင်ကြလွန်းလို့ ခဏခဏလာ ပြီး ဈေးပေးနေကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြေနီးချင်းဖြစ်တဲ့ အစ်ကိုကြီး ပါဒီကိုတော့ ဦးစားပေး

ဖို့ ကောင်း ပါသေးတယ်လို့ အစ်ကိုကြီးလိုင်တီကို ကျွန်တော်က နားချ နေရပါတယ်။

အစ်ကိုကြီး လိုင်တီရယ်၊ စဉ်းစားပါခင်ဗျာ။ တစ်ရပ်တစ်ကျေးက လူ တစ်ယောက် ဝင် လာပြီး ဒီမြေကွက်မှာ ချိုချဉ်ဆိုင်ရော၊ အမဲသားဆိုင် ရော တွဲဖွင့်လိုက်ရင် ဘယ်ကောင်းတော့မှာ လဲ။ ကိုယ့် မြို့သားရဲ့ ဆိုင် ကလေး ပြုတ်သွားနိုင်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ဗျာ။ ရှက်စ ရာကောင်းလှပါတယ်။

အဲဒီ လို အစ်ကိုကြီးလိုင်တီကို ကျွန်တော်က နားချနေရပါတယ်။ ကဲ လေ၊ အစ်ကိုကြီး ပါဒီ စဉ်းစားဖို့ ပါပဲ။ တော်တော်ကြာရင် နေရာတကာ မှာ ဆိုင်ခွဲသောင်းခြောက်ထောင်ဖြန့်ပြီး ဖွင့်နိုင်အား ရှိတဲ့ လက်ဝါးကြီး အုပ်ကုမ္ပဏီတွေ ဝင်လာမှာ တောင် စိုးရသေးတယ်။ အစ်ကိုကြီး ပါဒီလည်း အသိ သားပဲ။ ဒီလက်ဝါးကြီးအုပ် ကုမ္ပဏီတွေဟာ ခဏပန်းမှာ တော့ အရှုံးခံပြီး ဈေးချရောင်းမှာ ပဲ။ ဒီနည်း မျိုးနဲ့ တစ်ဦးချင်း ဆိုင်ငယ် တွေ ပြုတ်ကုန်အောင် လုပ်မှာ ပဲ။ သူတို့ က လက်ဝါးကြီးအုပ် ကုမ္ပဏီ တွေကိုး။

တစ်ဦးချင်း ဆိုင်တွေကတော့ သူတို့လို ကြာရှည် ဈေးချပြီး ဘယ်ပြိုင်နိုင်ကြမှာ လဲ။ ပြိုင် ရောင်းရင်လည်း ပြုတ်ဖို့ သာရှိတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အစ်ကိုကြီး ပါဒီရဲ့ ဆိုင်လည်း ဘယ် ပြောနိုင်မှာ လဲ ”

ချိုချဉ်ဆိုင်ရှင် ပါဒီသည် သူ့အိတ်နှစ်ဖက်၌ ထည့်ထားသော သူ့လက် ခပ်သွယ်သွယ်နှစ် ဖက်ကို ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့ဒူးသီးက ဘောင်းဘီကို ပင့်တင်လိုက်သည် ။ ထိုနောက် သူ့အိတ် နှစ်ဖက်ထဲသို့ပင် ပြန်ထည့်၍ ခပ်မတ်မတ် ထိုင်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် မပြုံးချင်ပြုံးချင် ပြုံး၍ -

“ ဒီလို အင်ကြီးအားကြီးနဲ့ ဝင်ပြိုင်တာကတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ဗျာ

။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မေတ္တာ သူမေတ္တာ ဆိုသလို ကျွန်တော့်မေတ္တာ၊ ရပ်ကွက် ရဲ့ မေတ္တာ ဆိုတာကလည်း ရှိပါသေးတယ်။ ဒါကို လည်း ထည့်တွက်ဦး မှ ပေါ့ ”

“ အို ... ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပါပြီလေ။ အစ်ကိုကြီး ရဲ့ သဘောပါပဲ။ ဒီကိစ္စ မှာ အစ်ကိုကြီးကို ဦးစားပေးချင်လို့ ပြောနေရခြင်းပါ။ အစ်ကိုကြီးက လက်မခံနိုင်ဘူး ဆိုရင်လဲ ...”

“ ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူးလေ။ စဉ်းစားစရာကလေး တစ်ခုရှိ နေသေးလို့ ပါ။ ကျုပ်တို့ အနီးအနားမှာ ရှိတဲ့ မြေကွက်တစ်ကွက်ဟာ ဒီမြေကွက်လောက်ပဲ ရှိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ် လောက်က အဲဒီ မြေကွက်ကို ရှစ်ထောင် ငါးရာလောက်နဲ့ အရောင်းအဝယ် ဖြစ်သွားတာကို ကျုပ် အသိပါပဲ။ အခုတော့ ခင်ဗျားတို့ က အဲဒီ မြေကွက် သာယာလောက် သာ ရှိတဲ့ မြေကွက်အတွက် အဆမတန် နှစ်သောင်းလေးထောင် တောင်းနေတော့ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်မနေပေဘူးလား။ ဒီ လောက်သာ ပေးရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တော့ လူကိုတောင် ပေါင်းပေးရတော့မလို ဖြစ်နေပြီ။ တစ် သောင်း နှစ်ထောင်လောက်ဆိုရင် တော်ရောပေါ့ဗျာ။ ခုတော့ ခင်ဗျားတို့ က နှစ်ဆမကလည်း တောင်းတယ်၊ ကျုပ်ဆိုင်ကလေး ကိုလည်း ခြိမ်းခြောက်နေတော့တာကိုးဗျ”

“ဒီမှာ အစ်ကိုကြီး ပါဒီ၊ ဒီလိုတော့ မပြောစေချင်ဘူးဗျာ။ ဒီလိုတော့ ပြောဖို့ မကောင်းဘူး ထင်ပါတယ်။ အစ်ကိုကြီး ပြောပုံက ကျွန်တော်တို့ မှာ စိတ်ယုတ် စိတ်ပုပ်တွေ ရှိနေတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ကောင်းပါပြီဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ မှာ စိတ်ယုတ် စိတ်ပုပ်တွေ ရှိနေတယ်ပဲ ထားပါဦးတော့၊ ကျွန်တော် တို့ မှာ ဘာအကျိုးရှိမှာ လဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကျိုးတောင် ကိုယ်မသိရာ ရောက်တော့မပေါ့။

လောကကြီးမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကျိုးကိုတော့ သိကြတဲ့ လူချည်းပါပဲ။ ကိုယ့်မြို့သူမြို့သားတွေ ကြီးပွားကြမှ ကျွန်တော်တို့ လည်း ကြီးပွားမှာ ပဲ ဆိုတဲ့ အသိတော့ ရှိပါသေးတယ်။ ကဲပါလေ ... ဒါ တွေကတော့ သိပ်မဆိုင်လှပါဘူး။ အခုလိုဖြစ်နေရင် ကျွန်တော်က ကြားဝင်ပြီး ဈေးဆစ်ပေးပါမယ်။ ကဲ နှစ်သောင်း သုံးထောင်ဗျာ။

ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ငါးထောင် လက်ငင်းပေး။ ကျန်ငွေအတွက် အပေါင်ထားပေါ့၊ ဟုတ်လား။ မြေ ကွက်ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ အိမ်ဟောင်းကိုဖျက်ပြီး အသစ်ဆောက်ချင်တယ်ဆိုရင် အပေါင်ထားရာမှာ လျှော့ လျှော့ပေါ့ပေါ့ထားဖို့ အစ်ကိုကြီး လိုင်တီကို ကျွန်တော်က ပြောပေးရမှာ ပေါ့။ ကိုင်း ... ကျွန်တော့် ဘက်ကတော့ လိုက်လျောတန်သလောက် လိုက်လျောခဲ့ပါပြီ။ အစ်ကိုကြီး ပါဒီက ဘယ့်နှယ်လဲ။ ဒီ လိုပါလေ အစ်ကိုကြီးအတွက်ပါပဲ။ တစ်ရပ်တစ်ကျေးက စီးပွားရေးသမားတွေ ဝင်မလာစေချင်လို့ ပါပဲ။ ကဲပါလေ ... အလုပ်ဖြစ်အောင်ဆိုသလို ကျွန်တော်က ထပ်ပြီး ဈေးဆစ်ပေးပါဦးမယ်။ ဘယ့် နှယ် အစ်ကိုကြီး လိုင်တီ၊ ဈေးအဆစ် ခံနိုင်ပါ့မလား ”

သဘောကောင်းလှသော ဗက်ဗစ်သည် အင်မတန် သဘောကောင်းလှသော လိုင်တီနှင့် ဈေးဆစ်စကား ဆိုနိုင်အောင် ပါဒီ၏ နေရာကို မသိမသာဝင်ယူလိုက်ပြီးလျှင် ပါဒီ၏ ကိုယ်စား ဗက်ဗစ်က ဈေးဆစ်ပါလေတော့သည် ။ တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် ဈေးဆစ်လာရာ နောက်ဆုံးတွင် ဒေါ်လာ နှစ်သောင်းတစ်ထောင်သို့ ရောက်လာသည် ။ ထိုအခါ ရေချိန်ကိုက်လာသဖြင့် ဈေးတည့်သွားကြ သည် ။ ဈေးတည့်သည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗက်ဗစ်သည် အသင့်ပြင်ထားသော အရောင်းအဝယ်စာ ချုပ်ကို အံ့ဆွဲထဲမှ ထုတ်၍ ပါဒီ၏ လက်သို့ ထိုးပေးလိုက်သည် ။

ထို့နောက် သူ့ဖောင်တိန်ကိုယူ၍ မင်ခါပေးလိုက်ပြီးလျှင် ဖောင်တိန် ကိုလည်း ပေးလိုက်ပြန် သည် ။ စာချုပ်၌ ပါဒီ လက်မှတ်ရေးထိုးနေ သောအခါ ဗက်ဗစ်၏ မျက်နှာ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်ကြီးသည် ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့် ဝင်းဝင်းပပ ဖြစ်နေ၏ ။

ရာသူတို့ အလုပ်ကြီးတစ်ခုကား ပြီးပေပြီ။ ဤအလုပ်၌ ဈေးကစား သမား လိုင်တီသည် တစ် ထိုင်တည်းတွင် ဒေါ်လာ ကိုးထောင် ငါးရာ ကျော်အသားတင် အမြတ်ရလိုက်သည် ။ ပွဲစားဗက်ဗစ် သည် တစ်ထိုင် တည်းမှာ ပင် ဒေါ်လာ လေးရာငါးဆယ် ပွဲခ ရလိုက်သည် ။ လင်တန်ခေါ် မြို့ဆင်ခြေ ဖုံးကွက်သစ်၌ ပါဒီသည် သူ့ချိုချင်ဆိုင်နှင့် ကပ် လျက် သူပိုင် အမဲသားဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်နိုင်ပေ တော့မည်။ လင်တန် အ ရပ်သူ အရပ်သားများ သည် မြို့မဈေးကြီးမှာ ဝယ်ရသည် ထက် ရပ်ကွ က် အတွင်း၌ ဈေးပိုပေး၍ ဝယ်ရသော အမဲသားကို စားကြရတော့မည် ဖြစ်လာသည် ။ ဤကား အခါ သစ်ခေတ်သစ် ဘဏ္ဍာရေး ငွေကြေးဝိဇ္ဇာ တို့ ၏ စီးပွားရေးပဉ္စလက် မျက်လှည့်တစ်မျိုးပင်တည်း။

ပွဲပြတ်စဉ် အခါကသော် ပွဲစားဗက်ဗစ်သည် ဝမ်းသာလုံးကြီး ဆိုသွား သည် ။ သူ့ပွဲရုံ ရုံးခန်း၌ သူတစ်ဦးတည်း ကျန်ခဲ့သောအခါ၌ မူကား ချက် ချင်း သူ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်လိုက်သည် ။

“ လုပ်စရာရှိတော့လည်း ငါကချည်း ကျုံးလုပ်ရတယ်၊ နွားကြီးလိုပဲ။ ပြောစရာရှိတော့လည်း ငါကချည်း ကျုံးပြောရတယ်၊ လျှာထွက် မတတ် ဘဲ။ ရစရာရှိတော့ သူက ကိုးထောင်ငါးရာကျော် ... အဆီနဲ့ ဝင်းဝင်း။ ငါ က လေးရာငါးဆယ် ... အရိုး အရင်းရယ် ...”

(ငွေတာရီ၊ အမှတ် (၈၅)။ ဇူလိုင်လ၊ ၁၉၆၇)

